

וזכרתי את בריתי יעקוב, וזהו וא"ו, הכל באחד. ועל זה אָזְכֵר. ואחר כך והארץ אָזְכֵר, זו כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. תִּרְצָה, תִּתְרַצֶּה הָאָרֶץ אֶל הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.

אָבֶר יום אחד שאָמְרוּ הַחֲבֵרִים, וְדָאֵי הַכֹּל גִּנּוּזוּ לְפָנֵי הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְהַכֹּל נִמְצָא בְּסוּד הָאוֹתִיּוֹת שֶׁל הַשֵּׁם הַקְדוֹשׁ, שֶׁהֵי הַגְלוֹת בְּאוֹתָן הָאוֹתִיּוֹת גְּלוּהוּ אוֹתָן רַבִּי יִיסָא כָּאן, וְעַכְשָׁו בְּאוֹתָן הָאוֹתִיּוֹת הִתְגַּלּוּ וְגָלוּ אוֹתָן.

אָמַר לוֹ, בֵּא רְאֵה שְׂאֵפְלוֹ כְּשֶׁנִּפְקְדָה שְׂרָה, מִדְּרָגָה הַזֹּאת לֹא פָקַד אוֹתָהּ, אֲלֵא בְּסוּד שֶׁל וָא"ו, שְׂכָתוֹב וְה' פָקַד אֶת שְׂרָה וְגו', מִשּׁוּם שֶׁהַכֹּל הוּא בְּסוּד שֶׁל וָא"ו, וּבְה"א כּוֹלָל הַכֹּל וְבוֹ מִתְגַּלֶּה הַכֹּל, מִשּׁוּם שֶׁכָּל דְּבַר נִסְתָּר הוּא מְגַלֶּה כֹּל נִסְתָּר וְלֹא בֵּא מִיִּשְׁהוּ בְּגִלּוֹי וְיִגְלֶה מֵה שֶׁהוּא נִסְתָּר.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, כְּמָה יֵשׁ לָנוּ לְהַמְשִׁיךְ בְּתוֹךְ הַגְלוֹת עַד אוֹתוֹ הַזְּמַן, וְהַכֹּל תִּלְּהוּ לוֹ הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּשִׁיִּשְׁבוּ בְּתִשׁוּבָה - אִם יִזְכּוּ וְאִם לֹא יִזְכּוּ, כְּמוֹ שְׂנֵאמַר בְּפִסּוּק הַזֶּה שְׂכָתוֹב אֲנִי ה' בְּעֵתָהּ אֲחִישְׁנָה. זָכוּ - אֲחִישְׁנָה. לֹא זָכוּ - בְּעֵתָהּ.

הַלְבּוֹ. בְּעוֹדֵם הוֹלְכִים, אָמַר רַבִּי יוֹסִי, נִזְכַּרְתִּי עַכְשָׁו שְׁבִמְקוֹם הַזֶּה יִשְׁבַּתִּי יוֹם אֶחָד עִם אָבִי וְאָמַר לִי, בְּנִי, עֲתִיד אֲתָה כְּשֶׁתִּגִּיעַ יְמִיךָ לְשִׁשִּׁים שָׁנִים לִמְצָא בְּמָקוֹם הַזֶּה אוֹצֵר שֶׁל חֲכָמָה עֲלִיוֹנָה, וְהָרִי זְכִיתִי לְאוֹתָם הַיָּמִים וְלֹא מְצָאתִי, וְאִינוּ יוֹדְעִים אִם הַדְּבָרִים הַלְלוּ שְׂאֵמְרָנוּ אוֹ אוֹתָהּ הַחֲכָמָה שֶׁהוּא אָמַר.

וְאָמַר לִי, כְּשִׁיִּגְעוּ הַשְּׁלֵהֲבוֹת שֶׁל הָאֵשׁ לְתוֹךְ הָאוִיר שֶׁל יְדִיךָ, יֵאבֵד מִמֶּךָ. אָמַרְתִּי לוֹ, אָבִא,

כְּמָה יִדְעָתָּ? אָמַר לִי, בְּאוֹתָן שְׁתֵּי צַפְרִים שֶׁעֲבָרוּ עַל רֹאשְׁךָ יִדְעָתִי. בֵּין כֶּף נִפְרַד רַבִּי יוֹסִי וְנִכְנַס

וְהָאָרֶץ אָזְכֵר, דָּא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. תִּרְצָה. תִּתְרַצֶּה אֶרְעָא לְגַבֵּי קְדָשָׁא בְּרוּךְ הוּא.

אָבֶר יוֹמָא חַד דְּאָמְרוּ חֲבֵרֵיא וְדָאֵי כֹלָא הוּא גִנּוּזֵי קַמֵּי קְדָשָׁא בְּרוּךְ הוּא וְכֹלָא אֲשַׁתְּכַח בְּרִזָּא דְאַתּוּוֹן דְּשָׂמָא קְדִישָׁא, דְּהָא גְלוּתָא בְּאֲנוּן אַתּוּוֹן גְּלִי לוֹן רַבִּי יִיסָא הַכָּא, וְהַשְׂתָּא בְּאֲנוּן אַתּוּוֹן אַתְּגַלְיִין וְגְלִי לוֹן.

אָמַר לִיה תָּא חַזִּי, דְּאִפִּילוּ כַּד אַתְּפַקְדָּא שְׂרָה, מְהֵאֵי דְרָגָא לֹא פָקִיד לָהּ, אֲלֵא בְּרִזָּא דְוָא"ו, דְּכַתִּיב וַיִּי פָקַד אֶת שְׂרָה וְגו'.

בְּגִין דְּכֹלָא בְּרִזָּא דְוָא"ו אִיהוּ, וּבְהָא כְּלִיל כֹּלָא, וּבִיה אַתְּגַלְיָא כֹּלָא, בְּגִין דְּכָל מְלָה דְּאִיהִי סְתִימָא אִיהִי גְלִי כָּל סְתִימִים. וְלֹא אֶתִּי מֵאֵן דְּאִיהוּ בְּאַתְּגַלְיָא וַיִּגְלִי מֵה דְּאִיהוּ סְתִימִים.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי כְּמָה אִית לָן לְאַתְמִשְׁכָּא גוּ גְלוּתָא עַד הֵהוּא זְמַנָּא, וְכֹלָא תִּלְּי לִיה

קְדָשָׁא בְּרוּךְ הוּא כַּד יִתּוּבּוֹן בְּתִיּוּבְתָא. אִי יִזְכּוּ וְאִי לֹא יִזְכּוּ, כְּמָה דְאַתְמַר בְּהֵאֵי קָרָא דְכַתִּיב אֲנִי יִי בְּעֵתָהּ אֲחִישְׁנָה. זָכוּ אֲחִישְׁנָה לֹא זָכוּ בְּעֵתָהּ.

אֲזִלוּ, עַד דְּהוּוּ אֲזִלִּי, אָמַר רַבִּי יוֹסִי אֲדַכְרֵנָּא הַשְׂתָּא דְּהָא בְּאַתֵּר דָּא יִתִּיבְנָא יוֹמָא

חַד עִם אָבִא, וְאָמַר לִי בְּרִי זְמִין אֲנָתְּ כַּד מְטוּן יוֹמֶךָ לְשִׁיתִין שְׁנִין לְאַשְׁפַּחָא בְּהֵאֵי אַתֵּר סִימָא דְּחֲכָמָתָא עֲלָאָה, וְהָא זְכִינָא לְאַנוּן יוֹמִין וְלֹא אֲשְׁפַחְנָא, וְלֹא יִדְעֵנָּא אִי הֵי מְלִין דְּקֶאֱמָרֵן אוּ הֵהִיא חֲכָמָתָא דְּאִיהוּ אָמַר.

וְאָמַר לִי כַּד יִמְטוּן קוּלְפִין דְּנוּרָא גוּ טְהִירִי יְדָךְ אַתְּאָבִיד מִינָךְ. אָמִינָא לִיה אָבִא

כְּמָה יִדְעָתָּ. אָמַר לִי בְּהֵי תְרִין צַפּוּרִין דְּאֲעַבְרוּ עַל רִישְׁךָ יִדְעֵנָּא. אֲדִהֲכִי אַתְּפָרֵשׁ

כְּמָה יִדְעָתָּ? אָמַר לִי, בְּאוֹתָן שְׁתֵּי צַפְרִים שֶׁעֲבָרוּ עַל רֹאשְׁךָ יִדְעָתִי. בֵּין כֶּף נִפְרַד רַבִּי יוֹסִי וְנִכְנַס

לתוף מערה אחת, ומצא ספר אחד שהיה נעוץ בתוף נקב של הסלע בקצה המערה. יצא אתו. בין שפתח אותו, ראה שבעים ושמים חקוקי אותיות שנמסרו לאדם הראשון, ובהם היה יודע כל החכמה של עליונים קדושים וכל אותם שאחר הריחים שמתגלגלים אחר הפרכת תוף אורות עליונים וכל אותם דברים שעתידים לבא לעולם עד היום שיקום ענן בצד מערב ויחשיף את העולם.

קרא לרבי יהודה והתחילו ללמד באותו ספר. לא הספיקו ללמד שנים או שלשה צדדים של אותן האותיות עד שהיו מסתכלים באותה חכמה עליונה. בין שהגיעו ללמד בסתרי הספר ודברו זה עם זה, יצא שביב של אש ומשב של רוח והפה בידיהם ואבד מהם. בכה רבי יוסי ואמר, אולי חס וחלילה חטא הוא אצלנו, או שאין אנו זכאים לדעת אותו.

בשבאו אל רבי שמעון, ספרו לו המעשה הזה. אמר להם, אולי בקץ המשיח של אותם אותיות הייתם עסוקים? אמרו לו, את זה לא ידענו, שהרי הכל נשכח מעמנו. אמר להם רבי שמעון, שאין צוץ הקדוש ברוך הוא בזה שיתגלה כל כך לעולם, וכשיהיה קרוב לימות המשיח, אפלו תינוקות של העולם עתידים למצא נסתרות של חכמה ולדעת בו קצים וחשבונות, ובאותו זמן יתגלה לכל. זהו שכתוב (צפניה א) כי אז אהפך אל עמים וגו'. מה זה אז? בזמן שתקום כנסת ישראל מן העפר ויקים אותה הקדוש ברוך הוא, אז אהפך אל עמים שפה ברורה לקרא כלם בשם ה' ולעבדו שכם אחד.

רבי יוסי ועאל גו מערתא (דף קיח ע"א) חדא ואשפח ספרא חד דהיה נעיץ גו נוקבא דטנרא בסייפי מערתא, נפק ביה.

בין דפתח ליה חמא שבועין ותריין גליפין דאתוון דאתמסרו לאדם הראשון ובהו הוה ידע כל חכמתא דעלאין קדישין וכל אנון דבטר ריחיא דמתגלגלן בטר פרוכתא גו טהירין עלאין וכל אנון מלין דזמינין למיתי לעלמא, עד יומא דיקום עננא דבסטר מערב ויחשיף עלמא.

קרא לרבי יהודה ושרו למלעי בההוא ספרא, לא ספיקו למלעי תרי או תלתא סטריין דאנון אתוון עד דהוו מסתכלין בההיא חכמה עלאה, בין דמטו למלעי בסתירו דספרא ומשתעו דא עם דא, נפק שביבא דאשא ועלעולא דרוחא ובטש בידיהון ואתאביד מנייהו. בכה רבי יוסי ואמר דילמא חס ושלום חוכה איהו גבן או דלאו אנן זפיין למנדע ליה.

בד אתון לגבי דרבי שמעון אשתעו ליה עובדא דא, אמר לון דילמא בקין משיחא דאנון אתוון הויתון משתדלי, אמרו ליה דא לא ידעינן דהא כלא אתנשי מינן. אמר לון רבי שמעון לית רעותא דקודשא בריך הוא בדא דיתגלי כל כך לעלמא, וכד יהא קריב ליומי משיחא אפילו רביי דעלמא זמינין לאשפחא טמירין דחכמתא ולמנדע ביה קצין וחושבנין, ובההוא זמנא אתגליא לכלא הדא הוא דכתיב (צפניה א) כי אז אהפך אל עמים וגו'. מהו אז. בזמנא דתיקום כנסת ישראל מעפרא ויוקים לה קדשא בריך הוא כדין אהפך אל עמים שפה ברורה לקרא כלם בשם ה' ולעבדו שכם אחד.